

Praktische Leidraad voor de toepassing van de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme (verder: Wwft) ten behoeve van leasemaatschappijen die actief zijn in het leasen van bedrijfsmiddelen in de zakelijke markt

1. Vooraf

De Nederlandse Vereniging van Leasemaatschappijen – Leasing Nederland (verder: NVL) heeft naar aanleiding van de Wwft van 2008 een leidraad gepubliceerd ten behoeve van haar Leden en leasemaatschappijen in het algemeen. Per 25 juli 2018 is de Wwft gewijzigd, dit ingevolge de bepalingen van de EU-Richtlijn 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015. Aan de hand van risico-indicatoren worden de risico's geanalyseerd. Tevens is er een handige checklist om invulling te geven aan de vereisten van de wet.

Disclaimer

Deze Leidraad beoogt niet de Wet te vervangen en is geen juridisch bindend document. De NVL wil middels dit document de praktische toepassing van de nieuwe Wwft gemakkelijker maken ten behoeve van marktpartijen in de leasemarkt. Dit document vervangt de wettelijke bepalingen niet en ontslaat partijen op geen enkele wijze om een eigen analyse te maken en beleid te ontwikkelen.

2. Verplichtingen Wwft: 'ken uw klant' ('Know Your Customer', ook wel 'KYC')

De Wwft verplicht financiële instellingen tot het uitvoeren van een gedegen cliëntenonderzoek met het oog op het voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering. Dit cliëntenonderzoek dient de instelling in staat te stellen om:

- het doel en de aard van de beoogde zakelijke relatie vast te stellen
- de cliënt te identificeren
- de natuurlijke personen die de cliënt vertegenwoordigen te identificeren en vast te stellen of deze daartoe bevoegd zijn
- te verifiëren of de cliënt ten behoeve van zichzelf optreedt, of voor een derde
- de uiteindelijke belanghebbende ('UBO', zie ook 10) van een vennootschap (of vergelijkbare organisatie) te identificeren en inzicht te verwerven in de eigendoms- en zeggenschapsstructuur
- na te gaan of de UBO een politiek prominente persoon is (in welk geval er een verscherpt cliëntenonderzoek dient te worden gedaan)

- een voortdurende controle op de zakelijke relatie uit te oefenen, teneinde te verzekeren dat de transacties niet alsnog leiden tot witwassen en/of terrorismefinanciering.

De aard van het cliëntenonderzoek wordt door de instelling zelf vastgesteld. Leidende elementen hierbij zijn de risicogebaseerde benadering van de Wwft, alsook 'wat gebruikelijk is in de markt'. Er dient rekenschap gegeven te worden van het feit dat een rechtspersoon meerdere UBO's kan hebben, die moeten worden geïdentificeerd.

3. Sanctiewet

Naast de Wwft is ook Sanctiewet uit 1977 van toepassing als het gaat om integriteitsrisico's. De sancties zien op het voorkomen van ongewenste handel (embargo's) en het voorkomen en bestrijden van terrorisme. Instellingen moeten in staat zijn hun cliënten te identificeren en vast te stellen of een sanctie van toepassing is (screening sanctielijsten). In voorkomend geval dienen zij te weigeren een dienst te verlenen. In de 'Regeling Toezicht Sanctiewet' is het toezicht door DNB (en desgevallend AFM) geregeld. Hierin wordt onder meer bepaald dat een adequate controle moet uitgevoerd worden alsook verplichtingen in verband met het vastleggen en bijhouden in dossier van de gegevens.

4. De Wwft gaat uit van een risk based approach

De wetgever beoogt een risicogebaseerde benadering ('risk based approach'). Dit betekent dat de wettelijk voorgeschreven procedures dienen te worden gevolgd, maar dat de wijze en intensiteit ervan afhankelijk is van de omvang van het risico. Deze benadering is niet vrijblijvend, maar dient gebaseerd te zijn op empirisch onderbouwde besluitvorming.

In ieder geval leidt de Wwft ertoe dat de instelling:

- een analyse moet maken van de reële risico's zoals beoogd door de Wwft bij het doen van transacties
- een beleid moet vaststellen waarin bepaald wordt welke stappen en acties ondernomen dienen te worden vóór het aangaan van de zakelijke relatie en tijdens de duur van de zakelijke relatie
- dit beleid daadwerkelijk in de praktijk toepassen, wat o.m. blijkt uit de vastlegging van de acties
- dit beleid van tijd tot tijd toetsen en waar nodig aanpassen; deze cyclus dient dus met enige regelmaat te worden doorlopen.

Een instelling stemt het cliëntenonderzoek aantoonbaar af op de risicogevoeligheid voor witwassen of financiering van terrorisme van het type cliënt, zakelijke relatie, product en transactie. De Nederlandse wetgever heeft er niet voor gekozen een lijst te maken van transacties die een hoger of lager risico vertegenwoordigen in het kader van de Wwft. Derhalve ligt de verantwoordelijkheid geheel bij de instelling zelf, die dus wordt geacht *zelf* de risico's in te schatten en op basis daarvan *zelf* een beleid vast te stellen.

Het gaat hierbij met name om het risico op witwassen, maar ook andere integriteitsrisico kunnen aan de orde komen, zoals handel met voorkennis, terrorismefinanciering, fraude, oplichting, verduistering, omkoping etc.

Bij de ontwikkeling van het beleid is het aangewezen nader in te gaan op volgende onderdelen:

- Type klanten: gekeken wordt naar het soort klanten die de instelling heeft, de indeling ervan in categorieën, de maturiteit van het klantenbestand, de complexiteit van klantstructuren, de relatie van de klant tot het object, etc.
- Type product: gekeken wordt naar het risico per product of per productgroep
- Distributiekanaal: gekeken wordt naar de wijze waarop het product wordt verkocht of hoe contracten worden gesloten.

Met het oog hierop heeft de Toezichthouder – in casu De Nederlandsche Bank ('DNB') – een aantal instrumenten en handvatten ontwikkeld die helpend zijn om de analyse te maken, en dus om het beleid te ontwikkelen:

- De DNB Leidraad Wwft en Sw, alsook de Regeling Toezicht Sanctiewet
- De Systematische Integriteitsrisicoanalyse (SIRA)
- De Good Practice Integrity Risk Appetite

In het kader van het toezicht op de naleving van de Wwft, kan DNB de kwaliteit van de analyse toetsen, alsook de vastlegging van de acties en de manier waarop het beleid zelf van tijd tot tijd wordt getoetst aan de praktijk.

5. Leasing van bedrijfsmiddelen en de Wwft

Tijdens de voorbereiding van de 4^e EU-Richtlijn 2015/849 is door Leaseurope, de Europese koepel van de leasebranche, bij herhaling gewezen op het laag-risico karakter van leasetransacties in het licht van de risico's op witwassen en terrorismefinanciering. Immers, een partij die geld beoogt wit te wassen of terroristische acties beoogt te plegen, zal eerder de voorkeur geven aan eenmalige kortetermijn transacties, dan een – per definitie – langlopend leasecontract af te sluiten voor een welbepaald bedrijfsmiddel.

Waar aanvankelijk het Europees Parlement deze visie honoreerde in de vorm van een amendement waarin expliciet werd verwezen naar het laag-risico karakter van leasing, is dit in andere amendementen geschrapt omwille van de duidelijkheid en eenvoud van de tekst van de EU-Richtlijn. Hierbij is het aan de nationale wetgever overgelaten om eventuele transacties te categoriseren in hoog of laag risico, wat dan zou kunnen leiden tot een meer of minder intensief cliëntenonderzoek.

Zoals aangegeven, heeft de Nederlandse wetgever hier niet voor gekozen. Andere nationale wetgevers hebben de risico's van bepaalde transacties gekwalificeerd, en daarbij sommige leasetransacties uitdrukkelijk uitgesloten van het toepassingsgebied van hun nationale Wwft.

6. Indicatoren voor een verlaagd risicoprofiel

De leasebranche is van mening dat het leaseproduct een laag risicoprofiel heeft met betrekking tot de door de Wwft beoogde risico's. Dit standpunt is de voorbije jaren door Leaseurope, de Europese koepelorganisatie, breed uitgedragen in diverse position papers.

De argumenten voor een laag risico kunnen als volgt worden samengevat:

- Leasing is object gerelateerd: het gaat altijd om een specifiek, identificeerbaar object dat met een zakelijk doel wordt ingezet als bedrijfsmiddel
- Leasing is langlopend: een courante looptijd is 48 tot 60 maanden. Een partij die een witwasoperatie zou beogen, zou de voorkeur geven aan kortlopende transacties
- De gemiddelde transactiewaarde van een leasecontract is lager dan €100.000,-. Grootschalig witwassen veronderstelt dat er veel leasecontracten worden gesloten, wat de kans op ontdekken vergroot
- Een leasecontract heeft een voorspelbaar patroon qua betalingen: elke maand hetzelfde bedrag
- De meeste leasemaatschappijen accepteren enkel girale betalingen vanuit Nederlandse of andere Europese bankrekeningnummers en geen cash-betalingen, betalingen van een niet-Europees rekeningnummer of cryptovaluta, zoals bitcoins. Hierdoor is er altijd sprake van een tussenkommende bank, die op haar beurt de nodige KYC-onderzoeken doet volgens de standaarden bepaald in de Europese wetgeving. Bovendien worden veel leasebetalingen via automatisch incassomachtiging geïnd
- Het object wordt aangeschaft bij een leverancier, die in de meeste gevallen de leasemaatschappij rechtstreeks zal factureren en dus rechtstreeks betaald wordt door de leasemaatschappij. Dit betekent dat de eindgebruiker (lessee) geen geld ontvangt, maar het object ter beschikking gesteld krijgt. Een eventuele witwasoperatie veronderstelt dat zowel de leverancier als de eindgebruiker zouden samenspannen

- Steeds meer is het lease-object op afstand traceerbaar, of kan bepaalde informatie (draaiuren, uptime,...) van het apparaat op afstand worden uitgelezen
- Een incoherentie tussen het lease-object en de bedrijfsactiviteiten van de eindgebruiker is makkelijk vast te stellen.

Bovengenoemde redenen rechtvaardigen de stelling dat leasing voor witwassers (of terroristen) geen interessant product is. Dit is zo mogelijk nog meer vanzelfsprekend ingeval van Vendor Lease, zie hieronder.

Deze stelling wordt bevestigd door de brief van Prof. dr. K.H.W. Knot, destijds Directeur Financiële Markten bij het Ministerie van Financiën van 25 januari 2010. Tevens wijzen wij op het uiterst lage aantal verdachte transacties in lease activiteiten, zoals vastgesteld en gepubliceerd door de Financial Intelligence Unit – Nederland ('FIU') in de afgelopen jaren. ¹

7. Indicatoren voor een verhoogd risicoprofiel

In bepaalde gevallen kan er sprake zijn van indicatoren die kunnen wijzen op een verhoogd risico vanuit het oogpunt van de Wwft. Deze indicatoren moeten aanzetten tot verhoogde waakzaamheid, zowel bij de aanvang van een leasecontract als gedurende de looptijd.

- Aanbetaling die aangeboden wordt zonder dat de leasemaatschappij erom vraagt
- Weigering van automatisch incasso
- Onbekende leverancier
- (Herhaald) openbreken van een leasecontract, waarbij de eindgebruiker stelselmatig het object afkoopt (en daarbij de kosten voor lief neemt), zonder dat dit bedrijfsmatig onderbouwd wordt
- Verandering van UBO gedurende de looptijd van het contract (zie 10 hierna)
- Verandering van eindgebruiker tijdens de looptijd van het contract, zonder het contract open te breken
- Objecten van hoge waarde
- De leasebetalingen zijn afkomstig van verschillende bankrekeningen of worden niet betaald door de 'normale' eindklant/gebruiker
- Betaling vanuit een niet-Europees bankrekeningnummer
- Inzet van crypto-currencies

¹ Zie hiervoor het Jaaroverzicht 2018 van de FIU: https://www.fiu-nederland.nl/sites/www.fiu-nederland.nl/files/documenten/fiu-nederland_jaaroverzicht_2018_nl_web.pdf

8. Vendor Lease en de Wwft

Een belangrijk onderdeel van de leasemarkt is **Vendor Lease**. Vendor lease is een structuur waarbij bedrijfsmiddelen en diensten in de vorm van een langlopend contract door een leverancier (de 'Vendor') worden aangeboden aan klanten/gebruikers. Het leasecontract wordt dus geïnitieerd door de leverancier van deze bedrijfsmiddelen (bijv. kopieermachines, heftrucks,...). De Vendor verkoopt de objecten aan de leasemaatschappij en ontvangt dus de koopprijs meteen. Dat stelt hem in staat zijn werkkapitaal op peil te houden, waarbij tegelijk de klant/gebruiker geheel 'ontzorgd' wordt. Deze moet immers niet zelf op zoek naar financiering.

Vendor leasing is een groeimarkt die gekenmerkt wordt door een aantal trends die in de zakelijke markt worden waargenomen, in zowat alle marktsegmenten (MKB maar ook het grootbedrijf):

- gemak van budgetteren en betalen: object en dienstverlening in één maandbedrag
- het niet zelf hoeven zoeken naar financiering
- flexibiliteit: soepel kunnen opschalen of reduceren van de dienst naargelang de behoefte
- voorkeur geven aan gebruik boven bezit of eigendom van een object ('van bezit naar gebruik')
- wensen te betalen voor het gebruik ('pay-per-use') in plaats van een vast bedrag
- risico's willen verleggen naar derde partijen of de Vendor zelf.

Voor de leasemaatschappij is de Vendor een 'business partner' waarmee structureel wordt samengewerkt, en die wordt onderworpen aan integriteitstoetsen, zoals voorgeschreven in de Wwft. Met de Vendor wordt een zgn. Vendor-arrangement gesloten, waarin de kaders van de samenwerking worden beschreven, zoals bijvoorbeeld het risicoprofiel van de eindgebruiker, de inzet van standaard algemene voorwaarden en de restwaarde van de objecten.

Er is sprake van een intensieve commerciële relatie tussen de Vendor en de eindgebruiker, zowel in het pre-sales traject als gedurende de gehele looptijd van de lease. Daarentegen zal de rol van de leasemaatschappij beperkt zijn tot het financieren of ter beschikking stellen van het object in het kader van het 'Vendor-arrangement'. Men zou kunnen argumenteren dat de leasemaatschappij zich beperkt tot het nemen van een financieel risico op de eindklant en deze niet als haar eigen klant hoeft te beschouwen. Er is vrijwel geen sprake van een rechtstreekse *commerciële* relatie tussen de leasemaatschappij en de eindgebruiker.

Vanuit Wwft standpunt bekeken is er bij Vendor Lease sprake van een tripartite-verhouding die in processen en procedures is vastgelegd (het 'Vendor-arrangement'). Kwaadwillende partijen zouden dus een hele structuur met de betrokkenheid van meerdere mensen binnen de verschillende

organisaties (vendor, leasemaatschappij, eindklant/gebruiker) moeten opzetten om relatief kleine bedragen te kunnen witwassen. Dit 'samenspanningsrisico' is erg klein.

Vendor lease: een praktisch voorbeeld

Een leverancier van printers/copiers zal vandaag de dag nog zelden een nieuwe printer/copier 'verkopen' tegen een eenmalige koopprijs. Immers, zijn zakelijke klanten wensen de printer/copier niet te bezitten, zij willen wel de dienst 'printen/copiëren/scannen' afnemen, met inbegrip van regulier onderhoud van de machines, een interventiedienst bij storingen en eventueel de afname van extra producten zoals document management software, beveiligd afdrukken, papier, toner of inkt. De klant geeft de voorkeur aan een maandbedrag, met een gedeelte variabele betaling naargelang het gebruik (op basis van tellerstanden).

Omdat de leverancier wel zelf de machines moet inkopen (bij de importeur of fabrikant) en deze direct moet betalen, ontstaat een forse behoefte aan werkkapitaal bij de Vendor.

Dankzij een Vendor leasing arrangement kan de Vendor een machine die bij een eindklant/gebruiker wordt geplaatst meteen doorverkopen aan de leasemaatschappij. Deze zal het financieel risico op de eindklant beoordelen/goedkeuren en al dan niet een deel van de facturatie richting eindklant/gebruiker voor haar rekening nemen.

De accountmanager van de Vendor zal de relatie met de eindklant/gebruiker onderhouden en eventueel vaststellen of de behoefte van de klant gewijzigd is. Dit betekent in de praktijk dat er vóór het aangaan van het contract gekeken wordt naar de concrete behoefte van de eindklant/gebruiker, dat deze behoefte in kaart wordt gebracht op basis van aantal medewerkers, locaties etc. en dat er vervolgens met enige regelmaat contact is tussen de Vendor en de eindklant/gebruiker, telefonisch of ten kantore.

Vergelijkbare oplossingen worden breed toegepast in allerlei objectcategorieën, zoals heftrucks, industriële machines, computers, audio-visuele apparatuur, etc.

De leasemaatschappij kan in dergelijke situatie het cliëntenonderzoek geheel of gedeeltelijk delegeren aan (medewerkers van) de Vendor. Zoals bepaald in de Wwft zal dit in de vorm van het beleid van de leasemaatschappij moeten worden vastgelegd, waarbij in ieder geval over gewaakt dient te worden dat (de medewerkers van) de Vendor kennis hebben van de risico's die de Wwft beoogt. Er dient opgemerkt te worden dat de medewerkers van de Vendor niet in de plaats komen van de medewerker van een financiële instelling. Van een delegatie van cliëntenonderzoek kan slechts sprake zijn binnen duidelijk omliggende kaders die deel uitmaken van het Wwft-risicobeleid van de instelling, waarbij bijzondere aandacht gaat naar de specifieke risico's in een vendor lease structuur.

9. Objecten aan het einde van het leasecontract

De bepalingen van het leasecontract voorzien in ieder geval wat er gebeurt met het object bij de afloop van het contract. In veel gevallen gaat de eigendom bij het betalen van de slottermijn direct

over naar de eindgebruiker (dit is doorgaans het geval bij financial lease). In andere gevallen heeft de eindgebruiker de optie om de eigendom het object zelf te verwerven tegen betaling van een koopoptie / restwaarde. Als de eindgebruiker deze optie niet kiest, komt het object opnieuw in bezit van de leasemaatschappij, die vervolgens het object te gelde zal maken. Daarnaast zijn er gevallen waarbij de eindgebruiker geen koopoptie heeft, zodat het object na afloop van het contract terug gaat naar de leasemaatschappij.

Doorgaans werken leasemaatschappijen samen met partijen die een rol spelen in de doorverkoop van ex-lease objecten, denk aan veilinghuizen of handelaars in gebruikt materieel. Vanuit Wwft oogpunt dient de leasemaatschappij deze partijen eveneens aan een cliëntenonderzoek te onderwerpen.

10. Wwft en Algemene Verordening Gegevensbescherming ('AVG')

Met name in het kader van het cliëntenonderzoek zoals vereist door de Wwft en zoals uitgevoerd conform het beleid binnen elke organisatie, worden data verzameld en bewaard.

Leasemaatschappijen moeten beide wetgevingen respecteren en bij de ontwikkeling van hun beleid de bepalingen van de AVG meenemen.

11. UBO-register

Een Ultimate Beneficial Owner of 'UBO' is de natuurlijk persoon die (i) direct of indirect houder is van meer dan 25% van de (toonder)aandelen, stemrechten of het eigendomsbelang bijvoorbeeld door middel van recht op uitkering van de winst, reserves of liquidatie-uitkering of (ii) direct of indirect op andere wijze de uiteindelijk eigenaar is van of de uiteindelijke zeggenschap heeft over de rechtspersoon.

Op dit moment is een wetsvoorstel in behandeling met betrekking tot het UBO register ('Implementatiewet registratie uiteindelijk belanghebbenden van vennootschappen en andere juridische entiteiten'). Deze wet gaat bepaalde² juridische entiteiten verplichten tot het bijhouden en centraal registreren van informatie over de UBO van die entiteit.

Indien er geen UBO aangewezen kan worden, dient een 'pseudo-UBO' aangewezen en ingeschreven te worden, namelijk de hoger leidinggevende(n), zoals bijvoorbeeld een bestuurder.

² Volgens het huidige wetsvoorstel zijn de volgende entiteiten uitgezonderd van de verplichting om de UBO te registreren: eenmanszaken, publiekrechtelijke rechtspersonen, verenigingen zonder rechtsbevoegdheid, verenigingen van eigenaars, bepaalde typen historische rechtspersonen (aangemerkt als "overige privaatrechtelijke rechtspersonen" in de Handelsregisterwet), kerkgenootschappen, beursgenoteerde BV's en NV's (deze uitzondering geldt ook voor de 100% dochtermaatschappijen van deze beursvennootschappen).

Het UBO-register moet nog worden ingevoerd (de timing is afhankelijk van het wetgevingsproces) en zal worden beheerd door de Kamer van Koophandel, tevens de beheerder van het handelsregister. Het UBO-register kan een extra informatiebron zijn voor het cliëntenonderzoek dat (voortdurend) uitgevoerd dient te worden.

Zoals wordt aangegeven in het wetsvoorstel, mag het UBO register niet als ‘onbetwiste waarheid’ worden aangemerkt. Een leasemaatschappij dient hier zelf nog nader onderzoek naar te doen op het moment dat er een hoger risico van toepassing is of er twijfel bestaat bij de leasemaatschappij.

12. Melding ongebruikelijke transacties

Naast het verplichte cliëntenonderzoek (vereenvoudigd, regulier of verzaamd), geldt onder de Wwft ook de verplichting om ongebruikelijke transacties te melden bij de Financiële inlichtingen eenheid (Financial Intelligence Unit). De meldende instelling is niet aansprakelijk voor enige schade die een derde door de melding lijdt.

Leasemaatschappijen zijn genoemd onder instelling die geen bank zijn, maar wel bancaire activiteiten verrichten.³ Op de [website van de FIU](#) staat interessante casuïstiek met treffende voorbeelden.

13. Vastleggen in dossier

Ten overvloede wellicht geldt in deze materie dat partijen zorg moeten dragen voor het vastleggen van het cliëntenonderzoek in een dossier.

14. Nuttige links

[Wwft](#)

[DNB Leidraad Wwft en Sw](#)

[DNB Sanctiewet](#)

[DNB Integriteits Risico Analyse](#)

[DNB Integrity Risk Appetite](#)

[Financial Intelligence Unit Nederland](#)

³ Zie <https://www.fiu-nederland.nl/nl/meldergroep/259>

BIJLAGE

Risico-analyse van leasing van bedrijfsmiddelen in het kader van de Wwft

Een leasemaatschappij die een beleid wil gaan ontwikkelen ten behoeve van de toepassing door haar medewerkers van de Wwft kan volgende elementen in ogenschouw nemen. Noot: met eindgebruiker wordt bedoeld: de *lessee*.

1. Geografische gegevens:

- In welk land zijn mijn cliënten gevestigd?
- In welk land vinden de transacties plaats?
- In welk land bevinden zich de geleaste objecten?

2. Type klant:

- Welk type klant bedien ik? Zakelijke klanten, consumenten?
- Welke klantcategorieën kan ik onderscheiden
- Welk segment van de markt bedien ik? Corporates, Midcorporates, Overheid, Semi-overheid, MKB, zzp
- Welke sector/branche bedien ik? Bijv. specifieke branches zoals de Bouw, Transport, Industrie, Landbouw, Zorg, Onderwijs etc. Hierbij aandacht voor concentraties in bepaalde sectoren
- Natuurlijke personen die optreden als vertegenwoordiger van zakelijke klanten: doe ik zaken met de UBO zelf, of met een inkoopmanager, facility manager, financieel manager, etc.?
- Hoe worden deze personen geïdentificeerd?

3. Distributie van leaseproducten

- Is de eindgebruiker van het bedrijfsmiddel degene die de beoogde leasetransactie initieert, door middel van een aanvraag voor een leasecontract? Hoe wordt deze aanvraag gedaan? Via online kanaal waarbij er geen persoonlijk contact is, via kantoren of verkopers waarbij er wel sprake is van persoonlijk contact. Indien er sprake is van een online kanaal, is dit binnen een beveiligde omgeving, waarbij de aanvrager zich eerst voorafgaand heeft moeten identificeren, of buiten een beveiligde omgeving. Indien er sprake is van persoonlijk contact, is dat door een 'eigen' medewerker van de leasemaatschappij of een met haar verbonden organisatie of door personen die niet rechtstreeks onder het gezag en verantwoordelijkheid vallen van de leasemaatschappij.
- Is er sprake van een tussenpersoon tussen de eindgebruiker en de leasemaatschappij, waarbij de tussenpersoon de eindgebruiker adviseert bij de keuze van de leasemaatschappij en de vorm van het leasecontract
- Is er sprake van Vendor lease, waarbij een leverancier het leasecontract aanbiedt als onderdeel van een transactie waarbij met name het gebruik van een object beoogd

wordt en waarbij al dan niet sprake is van additionele diensten die verbonden zijn met het gebruik van dit object (denk aan: onderhoud, fix&repair, uptime, remote control, etc.)? Is de eindgebruiker ermee bekend dat de transactie gefinancierd wordt door een leasemaatschappij? Hoe wordt de transactie gefactureerd aan de eindgebruiker? Hoe wordt de transactie gefactureerd tussen de leasemaatschappij en de leverancier?

4. Type leaseproduct, looptijd en betaling

- Welke type leaseproduct wordt aangeboden? Kwalificeer het product (huurkoop, financial lease, operational lease,...)
- Wat is de normale gemiddelde looptijd van de aangeboden leasecontracten?
- Heeft de eindgebruiker de mogelijkheid om het leasecontract vervroegd te beëindigen?
- Welke kosten zijn eventueel verbonden aan vervroegde beëindiging van een leasecontract?
- Hoe worden de leasetermijnen betaald? Uitsluitend via bankrekening, eventuele cashbetalingen
- Is het aannemelijk dat de gelden waarmee de leasetermijnen betaald worden voortkomen uit de normale bedrijfsvoering?
- Wordt gedurende de looptijd gemonitord van welke bankrekening de betalingen afkomstig zijn?

5. Object

- Welk object wordt er geleased? Beoordeel de courantheid van de objecten
- Is dit object individueel identificeerbaar?
- Is dit object identificeerbaar middels een openbaar kenmerk, zoals een kenteken?
- Voor welk doel wordt het object bij de eindgebruiker ingezet? Valt dit binnen de normale activiteiten van de eindgebruiker?
- Is de waarde van het object vast te stellen aan de hand van een factuur (van de leverancier)?
- Wordt de waarde van het object gemonitord gedurende de looptijd van het leasecontract?
- Hoe wordt omgegaan met minder courante objecten waarvoor een lease-aanvraag wordt gedaan?

6. Remarketing

- Wat gebeurt er met het object na afloop van het leasecontract (zie ook 'type leasecontract')
- Welke partijen treden op in het proces van wederverkoop van het object?
- Zijn deze partijen geïdentificeerd met het oog op Wwft-risico's?
- Hoe lopen de betaalstromen ingeval van doorverkoop van het object?